

MATTIE SCHERSTRA-LINDEBOOM

Ontembaar als de zee

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

PROLOOG

‘Hij bloedt! Kijk maar. Het zit op zijn kin.’

Amber de Wilde bekeek de kop van de hond aandachtig. De Friese Stabij piepte protesterend toen ze onder het oor wat plukken haar voorzichtig van elkaar trok. Eronder was een kale plek te zien die helemaal was opengekrabd. Geronnen bloed en haren waren in de wond vastgekoekt.

‘Och, dat arme beest!’ riep het meisje geschrokken, dat naast Amber in het hoge helmgras stond. Ze was een jaar of elf, twaalf, schatte Amber. Het meisje droeg een donkerrood jurkje met daaroverheen een vestje dat de kleur van smaragd had. Haar lange, helblonde haren waren in een staartje op de rug gebonden. Haar helderblauwe ogen keken de jonge vrouw ontzet aan.

Amber aaide de Stabij over zijn kop. ‘Je hond heeft een behoorlijke oorontsteking. Daar moet hij al enige tijd last van hebben. Er loopt vocht en bloed uit zijn oor op zijn kin en dat koekt vast. Door de jeuk gaat hij krabben en dan...’

‘O, hier ben je, Anja!’ klonk een scherpe stem.

Amber keek op en zag een oudere vrouw over het schelpenpad op haar en Anja toelopen. Zij duwde een rolstoel, waarin een meisje zat met een intens bleek gezicht, dat als twee druppels water op Anja leek. Zij was in een kleurige wollen deken gewikkeld.

De vrouw moest een jaar of zestig zijn, dacht Amber. Ze droeg een sobere, zwarte jurk met daaroverheen een lange, donkergrijze winterjas. Haar glanzende, zilverblonde haren vielen in kleine krullen om haar hartvormige gezicht. Haar staalgrijze ogen wierpen Amber een onderzoekende blik toe.

‘O, oma!’ riep Anja uit, door het hoge gras naar de oudere vrouw lopend. ‘Beke heeft een oorontsteking!’

‘Is het werkelijk?’ antwoordde de vrouw koeltjes. ‘En wie zegt dat?’

Amber stak haar hand uit. ‘Ik, mevrouw. Mijn naam is Amber de Wilde. Ik ben de nieuwe dierenarts.’

De wenkbrauwen van de vrouw werden grote, verbaasde bogen. Haar handen bleven op de handvatten van de rolstoel rusten. ‘Nee maar,’ zei ze verbluft. ‘Jij bent de nieuwe dierenarts?’

De manier waarop de oudere vrouw het

woordje ‘jij’ uitsprak, beviel Amber allerminst. Het klonk denigrerend, alsof ze niet voor vol werd aangezien. ‘Ja,’ antwoordde ze op haar hoede, terwijl ze haar hand weer liet zakken. ‘Heeft u daar een probleem mee?’

Merel van Kammen streek met haar vingers de rimpels in haar voorhoofd glad. Ze mocht dan grootmoeder zijn, ze wist dat ze nog steeds een aantrekkelijke vrouw was. ‘Ik dacht, zoals wij allen op het eiland dachten, dat de partner van Jonno Helder een man was.’

Ambers ogen vernauwdten zich. ‘Dan hebben u en het hele eiland verkeerd gedacht, mevrouw.’ Waar bemoeide die oude vrouw zich eigenlijk mee? Dat waren haar zaken toch zeker niet?

Merel van Kammen klakte met haar tong tegen haar gehemelte. ‘Ik geloof werkelijk dat de goede dokter seniel begint te worden. Hoe komt hij erbij om zijn praktijk met een vrouw te delen!’

‘Het schijnt u meer te storen dan hem, mevrouw...?’

De oudere vrouw ging niet op Ambers opmerking in. ‘Ik ken dokter Helder al heel wat jaren. Hij weet hoe ik over dit onderwerp denk. Hoe het hele dorp over dit onder-

werp denkt. Dierenarts is geen beroep voor een vrouw! Net als zoveel andere beroepen. Daarom begrijp ik uw aanstelling niet, juffrouw De Wilde. Bovendien gelden hier op het eiland bepaalde regels!’

Amber deed haar best om vriendelijk te blijven. ‘Regels?’

‘Regels, ja. Het dorpsbestuur hanteert regels om de tradities hier op het eiland te behouden. Daaronder valt ook het aannemen en het huisvesten van nieuwe eilanders.’

Amber haalde haar schouders op. ‘Daar weet ik niets van, mevrouw. Dokter Helder heeft mijn aanstelling en verblijf op het eiland geregeld. Als u vragen heeft kunt u zich tot hem richten.’

Merel van Kammen wierp de dierenarts een donkere, misprijzende blik toe. ‘Reken maar dat ik dat zal doen, juffrouw.’

‘Ik snap werkelijk niet waarover u zich zo druk maakt. Dokter Helder zocht iemand om zijn praktijk mee te delen. Hij koos mij...’

De ogen van de oudere vrouw werden kleine spleetjes. ‘Ook al heeft hij u aangenomen, de uiteindelijke beslissing van een aanstelling ligt nog altijd bij het dorpsbestuur. Ik kan me niet voorstellen dat het bestuur Jonno Helder

toestemming heeft gegeven een vrouw als zijn partner te benoemen. Zij huldigt het standpunt dat een vrouw onderdanig moet zijn aan de man en dat zij door onze lieve Heer op de wereld is geplaatst om kinderen te krijgen en het gezin draaiende te houden. Niet om het werk te doen dat een man toebehoort!’

Amber wist niet wat ze hoorde. ‘Pardon? We leven in de eenentwintigste eeuw, mevrouw. De vrouw en de man zijn gelijkwaardig aan elkaar.’

‘Niet op dit eiland!’

Amber was met stomheid geslagen. Alles wat deze vrouw zei stond haaks op wat Jonno Helder haar had verteld. Volgens hem waren de eilanders modern in hun opvattingen en blij met het vooruitzicht dat hun nieuwe dierenarts een vrouw was.

‘Of...’ Merel van Kammens ogen schitterden fel van ergernis, ‘dokter Helder heeft werkelijk zijn verstand verloren, of hij is daartoe gedwongen.’

Verstand verloren? Gedwongen? Waar had die vrouw het over? Niemand had Jonno Helder gedwongen om haar aan te nemen. Dat was zijn eigen keuze geweest. En ze begreep nog steeds niet goed wat het dorpsbestuur met

haar aanstelling als dierenarts te maken had. ‘Het dunkt me dat de dokter zelf beslist met wie hij zijn praktijk wil delen. Daar heeft verder niemand iets mee te maken.’

‘Toch wel, juffrouw. U zult snel genoeg merken dat wij hier op het eiland andere normen en waarden hanteren dan de mensen op het vasteland...’

‘Oma, Beke bloedt,’ onderbrak Anja haar grootmoeder, die de spanning tussen de twee vrouwen bijna kon voelen. ‘Volgens deze mevrouw moet hij er al een tijdje last van hebben, Tanja.’

‘Wat erg!’ schrok het meisje in de rolstoel. Ze klapte in haar handen. ‘Beke, kom eens hier!’

De hond blafte even, waarna hij door het hoge gras op zoek ging naar zijn andere baasje. Met kwispelende staart bereikte de Stabij de rolstoel, zette zich af en sprong bij het tweelingzusje van Anja op schoot. De meisjes leken in veel opzichten op elkaar. Hun gelaats-trekken waren vrijwel identiek, de ogen helderblauw van kleur en hun haren helblond. Het enige verschil tussen de twee zusjes was dat Anja een paardenstaart droeg, terwijl het haar van Tanja als een gouden krans om

haar gezicht viel.

‘Hoe komt zo’n beest aan een oorontsteking?’ vroeg Merel van Kammen uit de hoogte.

‘Door verwaarlozing!’ zei Amber prompt. Ze deed geen moeite om haar woorden te verzachten. Dat deed Merel van Kammen immers ook niet. ‘Bij deze honden moeten geregeld de oren schoon worden gehouden. Als ze dichtgroeien, vindt het oorsmeer geen uitweg meer en dan gaat het ontsteken.’

Tanja knuffelde de Stabij. De hond liet zich de liefkozingen welgevallen en bedankte het meisje met zachte likjes in het gezicht.

Amber was getroffen door de aanblik van affectie, maar Merel van Kammen dacht daar duidelijk anders over.

‘Laat je niet in je gezicht likken, kind,’ zei ze ongekend fel tegen het meisje in de rolstoel. ‘Je zou er allerlei ziektes door kunnen krijgen.’

Tanja keek haar oma beteuterd aan, en duwde Beke aarzelend van zich af.

‘Ach, dat valt wel mee, mevrouw,’ zei Amber snel, die vond dat de oudere vrouw hard was in haar oordeel. ‘Honden zijn, net als katten, schone dieren.’

Merel van Kammen keek de jonge vrouw ijzig aan. ‘Heb ik u soms iets gevraagd, juf-

frouw? Als ik het oordeel van een dierenarts wil hebben, vraag ik dat aan Jonno Helder. Niet aan u!’

‘Dat is overduidelijk, mevrouw,’ antwoordde Amber, even koel als de andere vrouw. Ze was geenszins van plan zich door de oudere vrouw te laten intimideren. ‘De likken van Beke doen niemand kwaad.’

Merel van Kammen aarzelde even, keek Amber onderzoekend aan en zag de vastberadenheid in de houding en de trotse blik in de amandelkleurige ogen van de jonge vrouw. Deze vrouw had geleerd om voor zichzelf op te komen en was begiftigd met een eigen mening. Zo heel anders dan de meeste vrouwen die zij kende. En ondanks het feit dat Merel van Kammen het niet eens was met Jonno Helder's keuze, diep in haar hart moest ze toegeven een zekere mate van bewondering voor de vrouwelijke dierenarts te voelen. Haar stem klonk milder toen ze zei: ‘Ik wil liever niet dat de hond haar likt, voor Tanja’s bestwil. Zij is... Zij is min of meer gehandicapt.’

Amber keek van Merel naar Tanja. Gehandicapt? Dat was dus de reden waarom het meisje in een rolstoel zat. ‘Dat spijt me te horen...’

‘Tanja kan niet zo goed lopen en ze is nogal ziekelijk. Dat is het kruis dat zij heeft te dragen als het tweede kindje van een tweeling. Anja echter,’ en ze schonk het meisje dat Amber in de duinen had aangesproken een innemende glimlach, ‘is nooit ziek. Zij is kerngezond. Maar onze Tanja,’ haar gezicht betrok weer en ze liet haar stem een octaaf zakken, ‘is een echt zorgenkindje. Nietwaar, kind?’

Amber zag het gezicht van het meisje in de rolstoel betrekken. Weg waren de stralende sterretjes die in haar ogen waren verschenen toen Beke bij haar op schoot was gesprongen en haar liefdevol had gelikt. In plaats daarvan lag er nu een droevige blik in de blauwe ogen van Tanja. ‘Ja, oma.’ Haar stem klonk zacht en berustend.

Amber voelde haar maag omdraaien. Het was duidelijk dat de grootmoeder alleen haar kleindochter Anja als een volwaardig lid van de familie beschouwde en haar zelfs boven haar andere kleinkind stelde.

‘Dat beest heeft dus last van een oorontsteking,’ hoorde Amber Merel van Kammen zeggen. ‘Dan moet Jonno Helder er vanmiddag maar naar kijken.’

‘Ik heb vanmiddag dienst,’ zei Amber kor-